

Tvoření s pohádkou

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy:

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tvoření s pohádkou

Lena Freyová

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

info@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5201. publikaci

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Texty Lena Freyová

Fotografie v knize Pavel Šťastný

Ilustrace v knize a na obálce Kateřina Čupová

Obálka, sazba a grafická úprava MgA. Kateřina Krédlová

Odpovědná redaktorka Ing. Jana Minářová

Počet stran 80

První vydání, Praha 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2013

Cover Design © Kateřina Krédlová

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků. Doporučení a pracovní postupy v této knize byly autorkou ověřeny, přesto nelze za ně převzít zodpovědnost. Autor ani nakladatelství neručí za jakékoliv věcné, osobní ani majetkové škody. Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-247-4396-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8572-1 (pro formát PDF)

ISBN 978-80-247-8573-8 (pro formát ePUB)

Obsah

Zpívající koberec	4
<i>Rozkvetlá louka</i>	6
Město zázraku	8
<i>Ptáček</i>	10
Babiččina zahrádka	12
<i>Domeček se zahrádkou</i>	14
Podzemní království	16
<i>Věneček z rozetek</i>	18
Motýli	20
<i>Motýli</i>	22
Vodní víla	24
<i>Květy z litého vosku</i>	26
Mořský car	28
<i>Ryby z papírových sáčků</i>	30
Tajemné místo	32
<i>Tisk přírodninami</i>	34
Když rosa čarovala	36
<i>Obrázky ze slupovacích barev</i>	38
Sluníčková zrcátka	40
<i>Květina z rozetek</i>	42
Evelínčina louka	44
<i>Kvítky v klovatině</i>	46
Lesní pohádka	48
<i>Podzimní strom</i>	50
Čaroděj	52
<i>Zkameněliny</i>	54
Ozdobené nebe	56
<i>Drak</i>	58
Jak Sněžníci dováděli	60
<i>Zimní vesnička</i>	62
Kapřík a hvězda	64
<i>Kouzelný kapr</i>	66
Pohádkový sen	68
<i>Andělíčky z košíčků</i>	70
Co si voda nepamatuje	72
<i>Sněhová vločka</i>	74
Ledový stromeček	76
<i>Alobalové ozdoby na stromeček</i>	78

Zpívající koberec

Ve velmi vzdálené zemi, ukryté ve světě tak dobře, že byste ji jen těžko hledali, žil ve velikém paláci král, její vládce. Měl krásnou dceru, které vždy splnil, co jí na očích viděl. Jak princezna rostla, tak byla čím dál více rozmazlená a čím dál více trápila svého otce přáními, která se dala jen těžko splnit.

Jednou chtěla šaty z těch nejtenčích stříbrných nitek, podruhé závoj lehčí než vánek a jindy zase prsten s kamenem modřejším než nebe. Vymýšlela si stále víc a víc. Král měl z toho hlavu plnou starostí a sluhové byli celí uhonění vším tím hledáním správných dárků. Princezna se obklopovala stále novými a nádhernějšími věcmi, až měla své komnaty tak plné, že se v nich nedalo téměř hnout. Král princezně občas domlouval, aby už přestala, ale princezna jeho domlouvání neslyšela.

Tak šel čas a král pomalu ztrácel síly. Princezna už ani nevycházela z paláce ven, byla jen v komnatách a přebírala své dárky, aby zjistila, co jí ještě chybí, co ještě nemá. Žádná z těch věcí jí však nepřinášela radost ani pocit štěstí.

Král se ze starostí celý roznemohl. Když princezna opět křičela, že teď chce sedět na nejkrásnějším zpívajícím koberci na světě, vyhlásil po celé zemi, že ten, kdo splní princezně toto její přání, může si z paláce za odměnu odnést vše, co bude chtít.

Mnoho tkalců přinášelo své krásné koberce, jen aby si mohli vzít z paláce kus velkého bohatství. Ale ani jeden koberec se princezně nelíbil, všechny byly pro ni jen obyčejné a hrály vždy jen jednu píseň stále dokola.

„Chci takový zpívající koberec, jaký mne nikdy neomrzí“.

O přání princezny se doslechl také jeden poutník, který tou zemí jen procházel. Když se od lidí dozvěděl, jaká princezna je, jen se pousmál. Druhý den se vydal do paláce, a aniž by řekl slovo, uchopil princeznu za ruku a mrzutou ji vyvedl za brány ven. Tam ji posadil doprostřed rozkvetlé louky. Princezna, s pusou otevřenou a připravenou křičet, najednou ustrnula.

Louka kolem ní zpívala úžasnou píseň, která se měnila podle závanu větru, podle svitu slunce a podle toho, jak kdo naslouchal. Stébla travin jemně šuměla a padající semínka ťukala o listy a o zem. Cvrčci vše doprovázeli na svoje housličky a motýli zvonili na kalíšky lučních zvonků. Včelky si píseň prozpěvovaly jemným pobzukováním a čmeláci basovali. Louka hrála tak nádherně, že princezna jen opatrně zavřela svou královskou pusou a s údivem naslouchala. Seděla na voňavém koberci z trávy a květů a radostně se usmívala. Luční koberec zpíval tak nádherně, že si do něj za chvíli lehla a spokojeně usnula. Probudilo ji až ticho podvečera, kdy se louka ukládala ke spánku. A tak vstala a vrátila se s poutníkem zpět do paláce.

„Za to, že jsi splnil mé přání, můžeš si odtud odnést, co budeš chtít,“ řekla poutníkovi. Ale ten se jen lišácky pousmál a vzal něžně princeznu za ruku.

„Připrav se na cestu princezno, vezmu si tebe. Vezmu tě na dlouhé putování, na kterém poznáš tu pravou krásu a na kterém získáš ty nejdražší dary světa, nejen zpívající louku, ale také vůni kvetoucích stromů, čistotu horských bystřin, křehkost orosených pavučin a mnoho dalšího, co nabízí svět, co neznáš a co chybí ve tvém životě. Až to vše dostaneš, budeš docela jiná a budeš konečně šťastná a plná radosti. To mi věř.“

Princezna si vzpomněla na kouzelně zpívající luční koberec a poutníkovi uvěřila. Podala mu ruku, aby šli spolu přijímat ty nejvzácnější dary, které jim svět dá.

Rozkvetlá louka

Pomůcky:

Plátno, barevné tuše, špejle, perleťové bílé vypalovací kontury na sklo

Postup:

Vezmeme si kousek jednobarevného plátna – nejlepší je starší prostěradlo, již několikrát prané, do kterého se barva lépe vsákne. Pomocí špejle pak na plátno kreslíme barevnými tušemi květiny a trávu. Pokud špejli podržíme na místě, vytvoříme tím zajímavě zapuštěnou skvrnu. Barvy se dají vzájemně míchat překrýváním přímo na plátně.

Nakonec vezmeme tenké perleťové kontury na sklo (vypalovací na rozdíl od slupovacích vytvářejí jemnou linku, a do plátna se nevsakují) a doplníme květy a trávu o něžnou perleťovou kresbu. Takto zpracované květy vypadají opravdu kouzelně.

Město zázraku

V daleké zemi, v níž krajinu tvoří písek, louky nenajdete a řeky či potoky zde nikdo nezná. V zemi, kde kapka vody je dražší než zlato, ve dne horko téměř spalující a v noci zase chlad, před kterým je nutno se schovat, tak i v takové zemi žijí lidé, staví si města a celý svůj život bojují s pískem, který jim jejich domovy chce vzít.

Budu vám vyprávět o malém městě, které svůj boj s pouští začalo pomalu prohrávat. Písek byl mnohem silnější, pronikal do uliček města, vyháňel lidi pryč. Slunce bylo stále více horké, jakoby se snažilo spálit vše živé. Mnoho lidí svůj boj vzdalo a odešlo hledat jiné, pohostinnější místo. Ti, kteří zůstávali, se snažili hlavně ochránit před všudy přítomným pískem studnu, v níž měli to nejdražší – vodu. Chránili ji více než sami sebe. Studnu otevírali na malou chvíli jednou za dva dny a každý si mohl nabrat jen džbáněk, aby voda vyšla na všechny a aby jí moc nebylo. Všichni věděli, že když o ní přijdou, zemřou žízni.

Tak běžel pomalu den za dnem. Písek a slunce byly krutější a krutější. Poušť se asi rozhodla, že si toto místo vezme zpět. Nakonec ve městě, zpolá zasypaném pískem, zůstalo již jen několik posledních rodin s malými dětmi, které se dlouhé cesty bály. Vody ve studni ale každým dnem ubývalo a lidé začali trpět žízni. Zesláblí polehávali kolem studny a čekali na zázrak.

Jednoho dne se v dálce na nebi objevil tmavý mrak a rychle se přibližoval. Lidé začali jásat. Mysleli si, že je to deštivý mrak, který přinese vodu a úlevu od žhnoucího slunce. Ale jak se mrak přibližoval, bylo jasné, že je to